

Mál nr. 162/1999

**M
og
Vátryggingafélagið X v/A.**

Óhapp er ekið var á hund á kvartmílubraut þann 3.6.1999.

Gögn.

1. Málskot móttakið 12.7.1999.
2. Niðurstaða Tjónanefndar vátryggingarfélaganna í máli nr. 708/1999.
3. Tvær tjónstilkynningar og lögregluskýrsla.
4. Greinargerð eiganda hunds, dags. 21.6.1999.
5. Uppdráttur.
6. Ljósmyndir.
7. Bréf X, dags. 5.7. og 20.7.1999.
8. Hluti af samþykktum um hundahald í Hafnarfirði nr. 515/1991.

Málsatvik.

M ók bifreið sinni, A, eftir kvartmílubraut við Straumsvík í Hafnarfirði, er hundur í eigu Í hljóp í veg fyrir bifreiðina með þeim afleiðingum að aflífa þurfti hundinn.

M kvaðst hafa verið að æfa sig á kvartmílubrautinni og ekið á um 70-80 km hraða á klst., er hundurinn hafi skyndilega komið hlaupandi yfir brautina frá vinstri. Hann hafi reynt að sveigja frá, en ekki tekist að afstýra því að hundurinn lenti á hægri framhorni bifreiðarinnar. M kvaðst hafa orðið var við hundinn nokkru áður, þar sem hann var með eiganda sínum og þá fjarri brautinni. Óhappið hafi orðið að kvöldi til. Veður hafi þá verið gott. Þegar óhappið varð, hafi Í ekið bifreið sinni eftir malarvegi samhliða brautinni.

Í kvaðst í umrætt sinn hafa verið með hund sinn lausan á hlaupum í Kaplahrauni, en hann hafi ekið eftir vegarslóða sem liggur að skotsvæði SÍH fram hjá aðstöðu Kvartmíluklúbbsins. Hundurinn hafi fylgt honum til hliðar í góðri fjarlægð. Þar sem vegarslóðinn lá fram hjá kvartmílubrautinni, hafi hundurinn tekið stefnuna að bifreið M, sem hafi verið kyrrstæð við enda brautarinnar. Hundurinn hafi stöðvað til hliðar við bifreiðina í um 45 m fjarlægð, væntanlega til að athuga hvar hann (þ.e. Í) væri. Hann hafi ekið áfram, en stöðvað þar sem hann sá að hundurinn var að skima eftir sér. Hann hafi blístrað á hundinn, sem hafi hlaupið á stað frá bifreiðinni. Fólk í kringum bifreið M hafi auðsjáanlega tekið eftir hundinum og bifreið hans, þar sem það hafi horft á eftir hundinum hlaupa út brautina. Hafi hundurinn hlaupið mest á akrein lengst til hægri á brautinni.

Álit.

Samkvæmt 1. mgr. 88. gr. umferðarlaga nr. 50/1987 ber M sem eigandi bifreiðarinnar, sem hundurinn varð fyrir, hlutlega ábyrgð á því tjóni sem hlaut í umrætt sinn. Lækka má bætur eða fella niður, ef sá sem fyrir tjóni varð var meðvaldur að því af ásetningi eða gáleysi, sbr. 3. mgr. sömu gr. Í hafði hundinn lausan í námunda við kvartmílubrautina, en ók sjálfur bifreið eftir vegarslóða samhliða brautinni í nokkurri fjarlægð frá hundinum. Hann mátti gera sér grein fyrir að veruleg hætta gat steðjað að hundinum, ef bifreið M yrði ekið eftir brautinni, en hann mátti einnig gera sér grein fyrir að slíkt gat gerst eins og reyndin varð. Hann gætti þess ekki að stöðva bifreið sína í tæka tíð og kalla hundinn til sín áður en hann hljóp að bifreið M. Eins og hér stóð á hafði Í alls ekki nægar gætur á hundinum og er því að talsverðu leyti meðvaldur að óhappinu. Verður ekki hjá því komist að beita fyrrgreindri lækkunarheimild 3. mgr. 88. gr. ufl. M vissi af hundinum í grennd við brautina. Af gögnum málsins verður ekki ráðið með vissu hver afstaðan var milli hundsins og bifreiðar M um það leyti sem M ók af

stað. Engu að síður má ætla að hundurinn hafi verið aðeins fáeina metra frá bifreiðinni. Við þess aðstæður var mjög óvarlegt af M að aka bifreiðinni á allt að 70-80 km hraða án þess að huga betur að því hvort hundurinn kynni að vera í hættu. Að framangreindu virtu þykir rétt að lækka bætur til Í um helming. Ber því M að bæta tjón Í í sama hlutfalli eða að helmingi.

Niðurstaða.

M skal bæta tjón Í að helmingi.

Reykjavík, 4. ágúst 1999.

Rúnar Guðmundsson hdl.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.